

mängima: härg röökis, koer aukus, kass karjus ja kuk laulis kõri põhjast nii kui wähe jõndis; siis kukutasiwad n'ad endid nii suguse hiemsa kisa ja müraga läbi akna tuppa, nõnda et akna ruundid klirina maha kukusiwad. Mörtsukad kookusiwad selle koleda kisa ja karjumise pärast nõnda ära, et mõtlesiwad maja maha langewat ehk tondid sisse tulewat, ja jooksiwad kõik üle pää kaela suure hirmuga wälja metsa ja jätsiwad sinna paika kõik maha, mis laua peal ja muial kohtas majas oliwad. Nüüd seadsiwad endid neli tee meest lauale ja wõtsiwad suure isu ja rõõmuga, mis järele oli jäänud ja söiwad nii suure ihuga, nagu oleks n'ad neli nädalat üksi järke söömata — nälgas olnud.

Kui need neli mängi meest ehk muusekanti walmis söönud oliwad, kustutasiwad n'ad tule ära ja otsisiwad enestele magamise kohad wälja, iga üks oma loodud wiisi ja korra järele. Härg heitis rihale sõniku peale maha, koer manli ukse taha, kass lõukassee sөөa tuha ääre ja kuk lõsna otsele aampalaj peale; ja sest et n'ad kõik oma pikkast tee käigist ja täiest wäsiind oliwad, uinusiwad n'ad pea ka magama. Kui kesk öö aeg mööda oli, ja mörtsukad kaugele nägimad, et tuld enam majas ei olnud ja kõik jälle rahus

ja waka oli, ütles mörtsukate päämees: „Meie ei oleks endid mite pidand nii hõlpsaste lastma pelgu ajada,“ ja kästis ühte sinna minna waa- tama ja maja läbi otsima, kas need elukad pole ära läinud ja et wõiks jälle sinna tagasi elama minna. Saadik leidis kõik ees wait ja waka, läks tuppa, tahtis tuld ülese wõtta ja wõttis ühe tule tikku, ja et ta hiilgawad, põlewad kassi sil- mad elawad tule sööd arwas olewad, tahtis nende pealt hõlpsamini tikkuga tuld wõtta. Aga kass kookus unest ülese, kargas kähku turtjudes wihaga mörtsuka silmi kinni, sülitas ja kratsis ta näo hirmus weriseks. Sest kass mõtlenud ennast pimedaks tahtma teha, kui mees taale tikku silma pistnud. Siis kookus mörtsukas üsna ära; jooksis walu pärast kisedades ja tahtis rihalse uksest wälja lippata, aga koer, kes seal magas, kargas selle kisa peale ülese ja ammustas tema jala sisse; ja kui ta tahtis rihalt läbi wälja joosta, andis härg, kes seal sõniku peal maas puhkas, temale sarwega weel ühe tulise ja tugewa hoobi tagumise otsa peale. Kuk aga, kes sest karest oli kobe unest üles ärkand ja pääst erguks jaand, hüüdis ülalt lõsna otselt maha: „Kuk- kelegu!“ Siis jooksis mörtsukas kõigest jõust, kui wähe wõis, oma peremehe juure tagasi ja